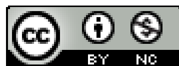
H. P. Lovecraft

Achter de muur van slaap

H. P. Lovercraft – Achter de muur van slaap
Eerst verschenen in 1919

Nederlandse vertaling:
Andreas van Woerkom
2017

2017



Creative Commons Licentie
Naamsvermelding-NietCommercieel 4.0 Internationaal
(CC BY-NC 4.0)

“I have an exposition of sleep come upon me.”
—Shakespeare.

Ik heb me vaak afgevraagd of de meeste mensen ooit stilstaan bij de gigantische betekenis die dromen en de duistere wereld waartoe ze behoren kunnen hebben. Terwijl de overgrote meerderheid van onze nachtelijke visioenen misschien niet meer zijn dan zwakke en fantastische weerspiegelingen van onze ervaringen als we wakker zijn – het tegendeel van Freud met zijn kinderachtige symboliek - is er nog steeds een zeker restant wiens ongebruikelijke en etherische karakter geen gewone interpretatie toelaat, en waar een vaag spannend en verontrustend effect mogelijk kleine glimpen in een sfeer van mentaal bestaan die niet minder belangrijk is dan het fysieke leven suggereert, maar die toch gescheiden van dat leven is door een alles behalve onbegaanbare barrière. Uit mijn ervaring kan ik niet betwijfelen dat die mens, als hij verloren is gegaan aan het aardse bewustzijn, inderdaad verblijft in een ander en onlichamelijk leven van heel andere aard dan het leven dat we kennen; en waarvan alleen de geringste en meest onduidelijke herinneringen blijven hangen na het ontwaken. Uit die vage en fragmentarische herinneringen kunnen we veel afleiden, en toch maar weinig bewijzen. We kunnen raden dat in onze dromen het leven, materie en vitaliteit, zoals de aarde zulke dingen kent, niet noodzakelijk constant zijn; en dat tijd en ruimte daar niet bestaan zoals ons wakende zelf ze begrijpt. Soms geloof ik dat dit minder materiële leven ons waarachtiger leven is en dat onze ijdele aanwezigheid in het aardse bestaan zelf het secundaire of louter virtuele fenomeen is.

Het was op een ochtend van jeugdige mijmering gevuld met dergelijke speculaties dat ik in de winter van 1900-1901 opstond, toen naar de staatsinstelling voor geestelijk gestoorden ging waarin ik als een stagiaire werkte, en daar de man werd gebracht wiens zaak mij sindsdien onophoudelijk achtervolgd heeft. Zijn naam, zoals vermeld in de dossiers, was Joe Slater, of Slaader, en zijn

verschijning was die van de typische bewoner van het Catskill-gebergte; een van die vreemde, afstotelijke horigen van een primitieve koloniale boerenstam waarvan het isolement gedurende bijna drie eeuwen in de heuvelachtige gebieden van een weinig bereisd platteland tot een soort barbaarse degeneratie heeft geleid, in plaats van vooruitgang te boeken zoals hun gelukkiger geplaatste broeders in de dichtbevolkte districten. Onder deze vreemde mensen, die exact overeenkomen met het welbekende element van "*white trash*" in het Zuiden, zijn wet en moraal niet-bestaand, en hun algemene mentale status is waarschijnlijk lager dan die van welke andere delen van de inheemse Amerikaanse bevolking dan ook.

Joe Slater, die in hechtenis werd genomen onder het waakzame oog van vier federale politieagenten, en die als een zeer gevaarlijk personage werd beschreven, toonde geen enkele blijk van zijn gevaarlijke houding toen ik hem voor het eerst zag. Hoewel hij ver boven de gemiddelde lengte uittorende en een enigszins gespierd gestalte was, had hij een absurde schijn van onschuldige domheid door de bleke, slaperige blauwheid van zijn kleine waterige ogen, de schaarsheid van zijn verwaarloosde en nooit geschoren gele baard, en het lusteloos pruilen van zijn zware onderlip. Zijn leeftijd was onbekend, omdat er binnen zijn soort geen familiegegevens of permanente familiebanden bestaan; maar uit de kaalheid van zijn hoofd vooraan en uit de vergane toestand van zijn tanden, schreef de hoofdchirurg hem op als zijnde een man van ongeveer veertig.

Uit de medische en gerechtelijke documenten hebben we vernomen wat er allemaal over zijn zaak verzameld was. Deze man, een zwerver, een jager en een stroper, was altijd vreemd geweest in de ogen van zijn primitieve metgezellen. Hij had gewoonlijk 's nachts buiten de normale tijden geslapen en sprak bij het ontwaken vaak over onbekende dingen op een manier die zo bizar was dat zelfs in de harten van een fantasieloos volk angst werd gezaaid. Niet dat zijn vorm van taal bijzonder vreemd was, want hij sprak nooit anders dan

in de verloederde tongval van zijn omgeving, maar de toon en de teneur van zijn uitingen waren van zulk een geheimzinnige wildheid, dat niemand zonder vrees naar hem kon luisteren. Hijzelf was over het algemeen net zo bang en verbijsterd als zijn toehoorders, en binnen een uur na het ontwaken vergat hij alles wat hij had gezegd, of op zijn minst alles wat hem het had doen zeggen, terugvallend in een beestachtige, half beminnelijke normaliteit zoals die van de andere bergbewoners.

Toen Slater ouder werd, bleek dat zijn dwalingen in de vroege ochtend geleidelijk waren toegenomen in frequentie en geweld, totdat ongeveer een maand voordat zijn aankomst bij de instelling, de schokkende tragedie die tot zijn arrestatie door de autoriteiten leidde plaatsvond. Op een dag tegen het middaguur, na een diepe slaap, die ingevallen was bij een whisky-gelag dat om ongeveer vijf uur van de vorige middag was begonnen, had de man zich plotseling enorm opgewonden; met kreten zo vreselijk en onaards dat ze verschillende buren naar zijn hut brachten - een smerige stal waar hij woonde met een familie die net zo onbeschrijfelijk was als hijzelf. Hij stormde de sneeuw in, had zijn armen omhoog gegooid en begon een reeks sprongen recht omhoog in de lucht, terwijl hij zijn vastberadenheid uitsprak om een “enorme, grote hut met helderheid in het dak en de muren en de vloer te bereiken, en de luide, vreemde muziek ver weg”. Omdat twee mannen van gematigde omvang probeerden hem in bedwang te houden, had hij met maniakale kracht en woede geworsteld, schreeuwend van zijn verlangen en behoefte aan het vinden en doden van een bepaald “ding dat schijnt en schudt en lacht”. Uiteindelijk, nadat hij tijdelijk een van de mannen met een plotselinge klap had neergehaald, had hij zichzelf in een demonische extase van bloeddorst op de andere gesmeten, krijsend en krijsend dat hij “hoog in de lucht sprong en zich een weg baande door alles wat hem tegenhield”. Familie en buren waren nu in paniek weggevlucht, en toen de moedigste van hen terugkwamen, was Slater verdwenen en liet een onherkenbaar verpulverd ding achter

dat een uur eerder nog een levende man was geweest. Geen van de bergbewoners had hem durven achtervolgen, en waarschijnlijk zou zijn dood in de bergkou hun welkom zijn geweest, maar toen ze een aantal ochtenden later zijn geschreeuw uit een afgelegen ravijn hoorden komen, beseften ze dat hij er op een of andere manier in was geslaagd om te overleven en dat zijn verwijdering uit de gemeenschap op de een of andere manier noodzakelijk zou zijn. Toen volgde een gewapende zoektocht, waarvan het doel (wat het oorspronkelijk ook geweest moge zijn) behulpzaamheid aan de lange arm der wet werd, nadat een van de zelden populaire federale agenten per ongeluk de zoektocht had waargenomen, hun had ondervraagd, en zich uiteindelijk bij de zoekers had gevoegd.

Op de derde dag werd Slater bewusteloos gevonden in de holte van een boom en naar de dichtstbijzijnde gevangenis gebracht, waar experts uit Albany hem ondervroegen zodra hij weer bij zinnen was. Aan hen vertelde hij een eenvoudig verhaal. Hij was, zo zei hij, op een middag omstreeks zonsondergang in slaap gevallen nadat hij veel drank had gedronken. Hij was gewekt en merkte dat voor zijn hut het verminkte lijk van zijn buurman Peter Slader op blote voeten in de sneeuw stond. Met afschuw vervuld, was hij in een poging te ontsnappen aan het toneel van wat zijn misdaad had moeten zijn het bos ingevlucht. Buiten deze dingen leek hij niets te weten, noch kon de deskundige die hem ondervroeg enig bijkomend feit naar voren halen. Die nacht sliep Slater rustig, en de volgende ochtend ontwaakte hij zonder bijzonderheden, behalve een zekere verandering in zijn gelaatsuitdrukking. Dr. Barnard, die naar de patiënt had gekeken, dacht dat hij in de lichtblauwe ogen een zekere glans van bijzondere kwaliteit opmerkte, en in de slappe lippen een alles behalve onmerkbare aanscherping, als van intelligente vastberadenheid. Maar bij ondervraging viel Slater terug in de gebruikelijke leeghoofdigheid van de bergbewoner en herhaalde alleen wat hij de vorige dag had gezegd.

Op de derde ochtend dat hi jin de instelling was, vond de eerste van de mentale aanvallen van de man plaats. Na enige vertoon van een onrustige slaap barstte hij los in een waanzin die zo krachtig was dat de gecombineerde inspanningen van vier mannen nodig waren om hem in een dwangbuis te binden. Deze verplegers luisterden aandachtig naar zijn woorden, omdat hun nieuwsgierigheid was gewekt door de suggestieve maar meestal tegenstrijdige en onsamenhangende verhalen die zijn familie en buren hadden gedeeld. Slater raasde een kwartier lang door, brabbelend in zijn plattelandsdialect, over grote gebouwen van licht, oceanen van ruimte, vreemde muziek en schimmige bergen en valleien. Maar bovenal sprak hij over een of andere mysterieuze, vlammende entiteit die schudde en lachte en spotte met hem. Deze grote, vage persoonlijkheid leek hem een vreselijk kwaad te hebben aangedaan en het doden van deze entiteit in triomfantelijke wraak was zijn voornaamste verlangen. Om dat te bereiken, zei hij, zweefde hij door de afgronden van de leegte en verbrandde hij elk obstakel dat hem in de weg stond. Zo ging zijn verhandeling, tot hij plotseling ophield. Het vuur van de waanzin stierf weg uit zijn ogen, en met simpele verwondering keek hij naar zijn ondervragers en vroeg hij waarom hij vastgebonden was. Dr. Barnard maakte de lederen gordel los en zette die pas ‘s nacht weer terug, toen hij erin slaagde Slater ervan te overtuigen om voor zijn eigen bestwil weer in de dwangbuis gebonden te worden. De man had nu toegegeven dat hij soms raar sprak, hoewel hij niet wist waarom.

Binnen een week deden zich nog twee aanvallen voor, maar daaruit konden de artsen weinig opmaken. Over de bron van de visioenen van Slater speculeerden ze uitvoerig, want aangezien hij niet kon lezen of schrijven en blijkbaar nog nooit een legende of een sprookje had gehoord, was zijn prachtige beeldspraak volkomen onverklaarbaar. Dat het niet uit een bekende mythe of romance kon voortkomen, werd met name duidelijk gemaakt door het feit dat de ongelukkige dwaas zichzelf alleen op zijn eigen eenvoudige manier

kon uitdrukken. Hij was raaskalde over dingen die hij niet begreep en niet kon interpreteren, dingen die hij beweerde te hebben meegemaakt, maar die hij niet via een normale of overgeleverde verhalen had kunnen leren. De onderzoekers waren het er snel over eens dat abnormale dromen de basis vormden voor de problemen, dromen waarvan de levendigheid een tijdlang de wakkere geest van deze in feite inferieure mens volledig zou kunnen domineren. Met gepaste formaliteit werd Slater berecht voor moord, werd hij vrijgesproken op grond van waanzin en opgenomen in de instelling waarin ik een zo bescheiden functie bekleedde.

Ik heb gezegd dat ik een constante speculant ben met betrekking tot het droomleven. Hieruit mag je oordelen over de gretigheid waarmee ik me heb ingezet voor de bestudering van deze nieuwe patiënt, vanaf het moment dat ik de feiten van zijn zaak volledig had vastgesteld. Hij leek een zekere vriendelijkheid in mij te voelen, die zonder twijfel voortkwam uit de interesse die ik niet kon verbergen, en de vriendelijke manier waarop ik hem ondervroeg. Niet dat hij me ooit herkende tijdens zijn aanvallen, terwijl ik ademloos naar zijn chaotische maar kosmische woordenwatervallen luisterde. Maar hij kende mij in zijn stille uren, wanneer hij bij zijn afgerasterde raam rieten manden en wilgen zat te weven, en misschien verlangde hij naar de vrijheid van het leven in de bergen die hij nooit meer zou zien. Zijn familie heeft nooit gebeld om hem te komen bezoeken, waarschijnlijk hadden ze een ander tijdelijk familiehoofd gevonden, zoals het gebruik van dit achterlijke bergvolk is.

Langzamerhand begon ik een overweldigende bewondering te voelen bij de gekke en fantastische opvattingen van Joe Slater. De man zelf was overduidelijk inferieur qua mentaliteit en taalbegrip, maar zijn gloeiende, titanische visioenen, hoewel beschreven in een barbaars en onsamenhangend jargon, waren zonder twijfel dingen die alleen een superieur of zelfs geniaal brein kon bedenken. Hoe, zo vroeg ik me vaak af, kon de onstuimige verbeelding van een simpele

man uit de Catskills beelden tevoorschijn toveren wier bezit een sluimerende vonk van genialiteit indiceerde? Hoe kon een simpele in het achterland zelfs maar een idee hebben van die glinsterende sferen van hemelse straling en ruimte waarover Slater in zijn woedende delirium raasde? Meer en meer neigde ik naar het geloof dat in de meelijwekkende persoonlijkheid die voor mij aan het wegkwijnen was de vervallen kern lag van iets dat mijn bevattingsvermogen te boven ging; iets dat oneindig veel groter is dan het voorstellingsvermogen van mijn meer ervaren maar minder fantasierijke medische en wetenschappelijke collega's.

En toch kon ik niets met zekerheid uit de man halen. De som van al mijn onderzoek was, dat Slater in een soort semi-onstoffelijk droomleven zwierf of zweefde door schitterende en wonderbaarlijke valleien, weiden, tuinen, steden en paleizen van licht, in een regio die onbegrensd en onbekend voor de mens is. Dat hij daar geen boer of achterlijke was, maar een schepsel van belang en met een levendig leven, trots en dominant, en alleen in bedwang werd gehouden door een zekere dodelijke vijand, die een wezen leek van een zichtbare, maar etherische structuur, en die niet van menselijke vorm leek te zijn, aangezien Slater het nooit als een man of als iets anders dan een *ding* benoemde. Dit ding had Slater een afschuwelijk maar onbenoemd kwaad aangedaan, waarvoor die maniak (als hij al een maniak was) zich wenste te wreken. Van de manier waarop Slater op hun handelingen zinspeelde, oordeelde ik dat hij en het lichtgevende ding elkaar aanvankelijk als gelijken hadden ontmoet, en dat de man in zijn droombestaan zelf zo’n lichtend ding was van hetzelfde ras als zijn vijand. Deze indruk werd bevestigd door zijn frequente verwijzingen naar het vliegen door de ruimte en het verbranden van alles dat zijn vooruitgang belemmerde. Toch waren deze opvattingen geformuleerd in rustieke woorden die volstrekt ontoereikend waren om ze over te brengen, een omstandigheid die me tot de conclusie bracht dat als een echte droomwereld inderdaad bestond, mondelinge taal niet het meest geschikte medium was voor

de overdracht van gedachten. Zou het kunnen dat de droomziel in dit inferieure lichaam wanhopig worstelde om dingen uit te spreken die de eenvoudige en stilzwijgende tong van de plattelandsbewoner niet kon uiten? Zou het kunnen dat ik oog in oog stond met intellectuele emanaties die het mysterie zouden verklaren als ik maar kon leren ze te ontdekken en ze te lezen? Ik vertelde de oudere artsen niet over deze zaken, want de mens van middelbare leeftijd is sceptisch, cynisch en niet geneigd om nieuwe ideeën te accepteren. Bovendien had het hoofd van de instelling me recentelijk op zijn vaderlijke manier gewaarschuwd dat ik mezelf aan het overwerken was en dat mijn geest rust nodig had.

Het was lang mijn overtuiging geweest dat het menselijke denken in essentie bestaat uit atomaire of moleculaire bewegingen, die om te vormen zijn tot ethergolven van stralingsenergie zoals warmte, licht en elektriciteit. Deze overtuiging had me er al vroeg toe gebracht de mogelijkheid van telepathie of mentale communicatie door middel van geschikte apparatuur te overwegen, en ik had in mijn studietijd een reeks zend- en ontvangstinstrumenten voorbereid die enigszins vergelijkbaar waren met de vele primitieve draadloze apparaten die werden gebruikt tijdens de periode voordat de radio zijn intrede deed. Deze had ik getest met een studiegenoot; maar zonder resultaat te bereiken, en ik had ze al snel opgeslagen met andere wetenschappelijke rommel die ik bewaarde voor mogelijk toekomstig gebruik. Nu, in mijn intense verlangen om de droomwereld van Joe Slater te onderzoeken, zocht ik deze instrumenten opnieuw op en bracht enkele dagen door met het repareren van hen om ze te kunnen gebruiken. Toen ze weer compleet waren, miste ik geen enkele gelegenheid om ze uit te testen. Bij elke uitbarsting van het geweld van Slater zette ik de zender aan zijn voorhoofd en de ontvanger aan het mijne, en voortdurend maakte ik aanpassingen in verschillende hypothetische golflengten van intellectuele energie om de werking van de apparaten te verfijnen. Ik had maar een zeer beperkt idee van hoe de

gedachte-indrukken, als ze met succes overgebracht zouden worden, een intelligent antwoord in mijn brein zouden opwekken, maar ik was er zeker van dat ik ze kon ontdekken en interpreteren. Dienovereenkomstig vervolgde ik mijn experimenten, hoewel niemand van hun aard op de hoogte was.

—

Het was op 21 februari 1901 dat het eindelijk gebeurde. Terwijl ik terugkijk na al die jaren, realiseer ik me hoe onwerkelijk het lijkt. En soms vroeg ik me half af of de oude Dr. Fenton niet gelijk had toen hij het allemaal aan mijn opgewonden verbeeldingskracht toeschreef. Ik herinner me dat hij met veel vriendelijkheid en geduld luisterde toen ik het hem vertelde, maar daarna gaf hij me een zenuwpoeder en kreeg ik een vakantie van een half jaar, en de week daarop vertrok ik. Die noodlottige nacht was ik woest geïrriteerd en verontrust, want ondanks de uitstekende zorg die hij had ontvangen, was Joe Slater onmiskenbaar stervende. Misschien was het zijn bergvrijheid die hij miste, of misschien was de beroering in zijn hersenen te acuut geworden voor zijn nogal trage lichaamsbouw. Maar hoe dan ook brandde de vlam van vitaliteit nog maar op een laag pitje in zijn lichaam. Hij was slaperig aan het einde van de dag en toen de duisternis inviel, liet hij zich in een onrustige slaap vallen. Ik heb de dwangbuis niet vastgemaakt zoals gebruikelijk was terwijl hij sliep, omdat ik zag dat hij te zwak was om gevaarlijk te zijn, zelfs als hij nog een keer wakker werd in een van zijn psychotische aanvallen. Maar ik heb de twee uiteinden van mijn kosmische “radio” op zijn hoofd geplaatst en op het mijne. En tegen alle hoop in hoopte ik dat ik een eerste en laatste bericht uit de droomwereld zou ontvangen in de korte tijd die hem nog resteerte. In de cel bij ons was een verpleger, een gemiddelde kerel die het doel van het apparaat niet begreep, en er ook niet voldoende interesse in had om er naar te vragen. Naarmate de uren vorderden zag ik zijn hoofd ongemakkelijk hangen in slaap, maar ik stoorde hem niet. Ikzelf,

gewiegd door de ritmische ademhaling van enerzijds de gezonde, en anderzijds de stervende man, moet een beetje later ook hebben geknikkebold.

Het geluid van een vreemde melodie wekte me. Akkoorden, vibraties en harmonische extases echoden hartstochtelijk bij elke klank, terwijl in mijn gezichtsveld het verbluffende schouwspel van ultieme schoonheid losbarstte. Muren, kolommen en architraven van levend vuur brandden effen rond de plek waar ik in lucht leek te zweven, zich uitstrekkend naar boven naar een oneindig hoge gewelfde koepel van onbeschrijfelijke pracht. Met deze vertoning van vorstelijke pracht, of liever, het vervormen in caleidoscopische rotatie, verscheen een glimp van uitgestrekte vlaktes en sierlijke valleien, hoge bergen en uitnodigende grotten, bedekt met elke mooie eigenschap van het landschap dat mijn blije oog kon bedenken, maar dat toch geheel gevormd was uit een of andere gloeiende, etherische, plastische entiteit, die qua consistentie evenveel van geest als van materie leek te zijn. Terwijl ik staarde, bemerkte ik dat mijn eigen brein de sleutel was tot deze betoverende metamorfosen, want elk vergezicht dat aan mij verscheen, was datgene wat mijn veranderende geest het meest wilde aanschouwen. Te midden van dit elysische rijk was ik geen vreemdeling, want elk zicht en elk geluid was mij vertrouwd, net zoals het eeuwen daarvoor al was geweest, en zoals het voor de eeuwigheid die nog zou komen zal zijn.

Toen naderde de schitterende emanatie van mijn broeder van licht en hij hield een gesprek met mij, van ziel tot ziel, met een stille en perfecte gedachtewisseling. Het was het uur van de naderende triomf, want mijn medegevangene zou eindelijk ontsnappen aan een vernederende slavernij. Hij zou voor altijd ontkomen, en bereidde zich voor om de vervloekte onderdrukker voor altijd te achtervolgen, zelfs tot aan de uiterste velden van de ether, zodat daarop een vlammende kosmische wraak zou kunnen plaatsvinden die de sferen

zou doen schudden. We zweefden zo voor een korte tijd, toen ik een lichte vervaging van de objecten om ons heen waarnam, alsof een of andere kracht me herinnerde aan de aarde waar ik het minst heen wilde gaan. De vorm bij mij in de buurt leek ook een verandering te voelen, want hij bracht geleidelijk zijn discours tot een conclusie, en bereidde zichzelf voor om het toneel te verlaten. Ik vervaag iets sneller dan de andere objecten. Er werden nog een paar gedachten uitgewisseld en ik wist dat de lichtgevende en ik werden teruggeroepen tot de slavernij, hoewel het voor mijn broeder van licht de laatste keer zou zijn. Op de troostloze planeet die bijna op het einde van zijn levenscyclus loopt, zou in minder dan een uur mijn kameraad vrij zijn om de onderdrukker langs de Melkweg te achtervolgen en langs de sterren heen naar tot aan grenzen van het oneindige.

Een hevige schok scheidt mijn uiteindelijke indruk van de vervagende lichtscène van mijn plotselinge en enigszins beschaamde ontwaken en rechttrekken in mijn stoel toen ik de stervende figuur op de bank aarzelend zag bewegen. Joe Slater was inderdaad wakker, hoewel dat waarschijnlijk voor de laatste keer was. Toen ik beter keek, zag ik dat op de vale wangen kleurvlekken schenen die er nog nooit eerder waren geweest. De lippen leken ook ongewoon strak samengedrukt te zijn, alsof dat door de kracht van een sterker karakter dan dat van Slater was geweest. Het hele gezicht begon eindelijk gespannen te worden en het hoofd draaide rusteloos heen en weer met gesloten ogen. Ik wekte de slapende verpleegster niet, maar stelde de enigszins ongeschikte hoofdbanden van mijn telepathische "radio" bij, met de intentie om elke afscheidsboodschap op te vangen die de dromer misschien zou bezorgen. Opeens draaide het hoofd scherp in mijn richting en de ogen vielen open, waardoor ik in totale verbazing staarde naar wat ik zag. De man die Joe Slater was geweest, de simpele bergbewoner, staarde me nu aan met een paar stralende, wijd open ogen waarvan het blauw subtiel leek te zijn verdiept. Noch manie, noch degeneratie

was zichtbaar in die blik, en ik had geen enkele twijfel dat ik een gezicht zag waarachter een actieve geest van een hoge orde schuilging.

Op dit moment werd mijn brein zich bewust van een gestage externe invloed die erop werkzaam was. Ik sloot mijn ogen om me dieper op mijn gedachten te kunnen concentreren, en werd beloond door de positieve kennis dat mijn lang gezochte mentale boodschap eindelijk was gekomen. Elk uitgezonden idee vormde zich snel in mijn gedachten, en hoewel er geen echte taal werd gebruikt, was mijn gebruikelijke associatie van conceptie en expressie zo groot dat ik de boodschap in het gewone Engels scheen te ontvangen.

"Joe Slater is dood", kwam de verstenende stem of de ziel van het wezen voorbij de slaapmuur. Mijn geopende ogen zochten nieuwsgierig naar de pijnbank, maar de blauwe ogen staarden nog steeds rustig en het gelaat was nog steeds intelligent geanimeerd. “Hij is dood beter af, want hij was ongeschikt om het actieve intellect van een kosmische entiteit in zich te dragen. Zijn stoffelijke lichaam kon de noodzakelijke aanpassingen tussen het etherische leven en het aardse leven niet aan. Hij was te veel een dier, te weinig een mens. Toch is het door zijn tekortkoming dat je me hebt ontdekt, want de kosmische en aardse zielen mogen nooit samenkomen. Hij is mijn kwelling en dagelijkse gevangenis geweest gedurende tweeënveertig van uw aardse jaren. Ik ben zo'n entiteit die je zelf ook wordt in de vrijheid van een droomloze slaap. Ik ben je broeder van het licht en heb met je gedreven in de stralende valleien. Het is mij niet toegestaan om je wakende aardse zelf over je ware zelf te vertellen, maar we zijn allemaal dwalende in grote ruimtes en reizigers door vele eeuwen. Volgend jaar verblijf ik misschien in het donkere Egypte dat je oud noemt, of in het wrede rijk van Tsan-Chan dat drieduizend jaar later zal komen. Jij en ik zijn afgedwaald naar de werelden die draaien om de rode Arcturus en woonden in de lichamen van de insectenfilosofen die trots over de vierde maan van

Jupiter kruipen. Hoe weinig weet het aardse zelf van het leven en zijn omvang! Hoe weinig zou het eigenlijk moeten weten omwille van zijn eigen gemoedsrust! Van de onderdrukker kan ik niet spreken. Jullie op aarde hebben onbewust haar verre aanwezigheid gevoeld - jij die zonder het te weten doelbewust het knipperende baken de naam Algol, de Duivelsster gaf. Het is om de onderdrukker te ontmoeten en te overwinnen die ik tevergeefs nagejaagd heb door de aeonen heen, tegengehouden door lichamelijke lasten. Vanavond ga ik als een Nemesis mijn rechtvaardige en fel cataclysmische wraak nemen. Bekijk me in de lucht dichtbij de Duivelsster. Ik kan niet langer spreken, want het lichaam van Joe Slater wordt koud en onbuigzaam, en de grove hersenen stoppen niet meer met vibreren zoals ik dat wil. Je was mijn vriend in de kosmos, en je bent mijn enige vriend op deze planeet geweest - de enige ziel die mij voelt en zoekt in de afstotende vorm die op deze bank ligt. We zullen elkaar misschien weer ontmoeten in de glanzende nevelen van Orions zwaard, misschien op een somber plateau in het prehistorische Azië. Misschien in de niet-herinnerde dromen van vanavond, misschien in een andere vorm een aeoon in de toekomst, wanneer het zonnestelsel zal zijn weggevaagd.”

Op dit punt hielden de gedachtegolven abrupt op en de bleke ogen van de dromer - of zal ik zeggen de dode man? - gingen over in een glazige blik. In een halfstomme bui ging ik naar de bank en voelde aan zijn pols, maar ik merkte dat hij koud, stijf en zonder polsslag was. De vale wangen verbleekten weer en de dikke lippen vielen open en onthulden de afstotelijk vergane giftanden van de ontaarde Joe Slater. Ik huiverde, trok een deken over het afschuwelijke gezicht en wekte de verpleger. Toen verliet ik de cel en ging ik stilletjes naar mijn kamer. Ik had een indringend en onverklaarbaar verlangen naar een slaap waarvan ik de dromen niet zou mogen herinneren.

De climax? Welk wetenschappelijk verhaal kan bogen op een dergelijk retorisch effect? Ik heb alleen bepaalde dingen vastgelegd die mij als feiten aanspreken, zodat je ze kunt interpreteren zoals je wilt. Zoals ik al eerder heb toegegeven, ontkent mijn superieur, de oude Dr. Fenton de realiteit van alles wat ik heb verteld. Hij gelooft dat ik ben aangetast door nerveuze spanning en dat ik de lange vakantie met behoud van loon die hij mij zo genereus heeft gegeven hard nodig heb. Hij verzekert me op zijn professionele eer dat Joe Slater slechts een laagwaardige paranoïde was, waarvan de fantasieën moeten zijn voortgekomen uit de ruwe erfelijke volksverhalen die in zelfs de meest achterlijke gemeenschappen circuleren. Dit vertelt hij me allemaal - maar ik kan niet vergeten wat ik in de nacht zag nadat Slater stierf. Opdat je denkt dat ik geen vooringenomen getuige ben, moet de pen van een ander deze laatste getuigenis toevoegen, die misschien de climax kan leveren die je verwacht. Ik zal het volgende verslag van de ster Nova Persei letterlijk citeren uit de pagina's van die eminente astronomische autoriteit, Professor Garrett P. Serviss:

Op 22 februari 1901 werd een prachtige nieuwe ster ontdekt door Dr. Anderson uit Edinburgh, niet erg ver weg van Algol. Op dat moment was er nog geen ster zichtbaar. Binnen vierentwintig uur was de vreemde ster zo fel dat hij Capella overtrof. Binnen een week of twee was de ster zichtbaar vervaagd en in de loop van een paar maanden was hij nauwelijks waarneembaar met het blote oog.